

Félóra mulva készen állt s akkor elindult Angela szüleihez. Az előszobában annyit mondott, hogy okvetlenül várjam : vagy őt magát, vagy az üzenetet, amelyet küldeni fog.

Novemberi alkonyatra készült odakint s én föl és alá kezdtem járkálni a szobámban. Így ment el vagy egy óra : azalatt ráértem tűnődözni. Akkor egyszerre a szobalány zavart meg. Nem a mienk, hanem az Angelináéké. Apró levelet adott át. Ahogy fölvágtam a borítékot, az apám névjegye esett ki belőle, rajta mindössze ennyi :

«Gyere !»

Tíz perc mulva lihegve csengettem be náluk. Angelina sietett ajtót nyitni. Ahogy meglátott, mosolyogni szeretett volna reám úgy, mint soha azelőtt. Nagy szeme pedig egyszerre könnyben csillant meg . . . Csak álltam előtte, álltam : a meghatottság elvette a szavamat.

Eddig van.

Komáromi János.

SZÜLŐHÁZAM.

*A szülőházam előtt elmegyek,
Mit is jelenthet ez a ház nekem ?
Bár egy városban élünk ő meg én :
Két rácsablakos komor idegen,
Mi nem ismertük egymást sohasem.
Ó hányszor mentem el előtte már !
Észre se vettem, — egy emlék-sugár,
Egy sejtelen-híd sem köt vele össze.*

*Születtem benne — ennyi az egész.
Szüleim otthonuknak sátorát
Elvitték onnan. Emléktelen ködben
Vittek az ódon kőküszöbön át.
Később mutogatták : a szülőházad.*

*Azóta hányszor megyek el előtte.
Rámnéznek a vasrácsos ablakok.
S egy kérdés mégis összekapcsol velük :
Hol lesz a ház, amelyben meghalok ?*

Reményik Sándor.